

мжжъ. Можеше да дойде и нейниятъ мжжъ, най-много него очакваше, но единъ трѣбваше да дойде — или тя ще загуби разума си.

Тя бѣ станала нервна, разсѣена, хапѣше устнитѣ си или дълго цѣлуваше нѣжното бѣло месо на ржцетѣ си. Понѣкога Ася втрещаваше очи въ нея и дълго я гледаше, тя се страхуваше отъ погледа му, но още повече, че може нѣкой день да закрѣска въ лицето му, да се хвърли съ вдигнати ржце и да му каже всичко. Тя иска! Умира отъ желание! Той трѣбва да разбере това или тя ще го направи смѣшенъ.

Понѣкога прикриваше глава въ скута му и плачеше.

— Какво ти е? питаше той.

— Гали ме, ласкай ме! — молѣше тя.

Неговитѣ студени ржце се спущаха по лицето ѝ, неговитѣ безстрастни устни се опитваха да я цѣлуватъ. Тя се хвърляше отгоре му и го хапѣше, и цѣлуваше.

Единъ день му каза :

— Не мога вече.

Въ неговитѣ очи се явиха сълзи :

— Потърпи, каза ѝ той, азъ чувствавамъ да се възвръщатъ силитѣ ми. Може би мжката ще продължи още малко.

Той лъжеше. Неговиятъ разумъ се събуждаше, неговитѣ сили се възвръщаха, но той носѣше съ себе си единъ мъртвецъ, безъ признаци за възкресение.